

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobkyně: **H. H.**, se sídlem P. n. 74, S. u B., zastoupená JUDr. Bc. Stanislavem Brunckem, advokátem se sídlem Benešova 628/12, Brno, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Jihomoravský kraj**, se sídlem Náměstí Svobody 4, Brno, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím č.j. 3896993/17/3000-11482-701864 ze dne 29.8.2017, které bylo žalobkyni doručeno dne 11.9.2017, uzavřel provozovnu žalobkyně podle § 31 odst. 1 písm. a) zákona č. 112/2016 Sb., o evidenci tržeb (dále jen „zákon o evidenci tržeb“), z důvodu zvláště závažného porušení povinnosti zasílat údaje o evidované tržbě a vydávat účtenky podle § 18 odst. 1 písm. a) a b) zákona o evidenci tržeb. Provozovna byla uzavřena dne 29.8.2017. Žalobkyně se žalobou domáhá určení,

že uzavření provozovny dne 29.8.2017 bez toho, že by rozhodnutí č.j. 3896993/17/3000-11482-701864 ze dne 29.8.2017 bylo žalobkyni řádně doručeno, bylo nezákonným zásahem.

I. Podstata věci

Žalovaný po provedeném místním šetření ve vyškovské provozovně žalobkyně vydal dne 29.8.2017 rozhodnutí č.j. 3896993/17/3000-11482-701864, kterým uzavřel provozovnu žalobkyně podle § 31 odst. 1 písm. a) zákona o evidenci tržeb z důvodu zvláště závažného porušení povinnosti zasílat údaje o evidované tržbě a vydávat účtenky dle § 18 odst. 1 písm. a) a b) zákona o evidenci tržeb. Rozhodnutí ze dne 29.8.2017 bylo vyvěšeno na dveřích provozovny dne 29.8.2017, žalobkyni bylo řádně (poštou) doručeno dne 11.9.2017. Tento postup žalobkyně považuje za nezákonný zásah.

II. Shrnutí procesního postoje žalobkyně

Žalobkyně spatřuje nezákonnost zásahu žalovaného v tom, že žalovaný uzavřel provozovnu žalobkyně dříve (dne 29.8.2017), než bylo žalobkyni doručeno rozhodnutí žalovaného o uzavření provozovny dle § 31 odst. 1 písm. a) zákona o evidenci tržeb (dne 11.9.2017). Podle žalobkyně vůči ní mohlo být rozhodnutí o uzavření provozovny účinné až ode dne jeho doručení dle § 101 odst. 5 a odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), tedy až ode dne 11.9.2017. Ustanovení § 31 odst. 3 zákona o evidenci tržeb podle žalobkyně upravuje pouze způsob výkonu rozhodnutí a nikoli okamžik, kdy nastávají právní účinky rozhodnutí. Výklad žalovaného, podle kterého § 31 odst. 3 zákona o evidenci tržeb obsahuje speciální právní úpravu doručování, považuje žalobkyně za chybný. Vyvěšení rozhodnutí o uzavření provozovny není zaprotokolovaným způsobem seznámení adresáta s rozhodnutím ve smyslu § 101 odst. 6 daňového řádu a postup žalovaného, v rámci něhož k doručení rozhodnutí o uzavření provozovny došlo až po výkonu samotného rozhodnutí, je v právním státě nepřipustný.

Žalobkyně tedy navrhuje, aby zdejší soud určil nezákonnost postupu žalovaného spočívající v uzavření provozovny žalobkyně dne 29.8.2017 na adrese „Masarykovo náměstí 391/44, Vyškov“ před doručením rozhodnutí o uzavření provozovny podle § 31 odst. 1 zákona o evidenci tržeb žalobkyni.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

Podle žalovaného nebyla žalobkyně dne 29.8.2017 v provozovně přítomna, a proto bylo rozhodnutí o uzavření provozovny ze dne 29.8.2017 dne 30.8.2017 předáno provozovateli poštovních služeb a následně žalobkyni dne 11.9.2017 doručeno. Žalovaný je toho názoru, že postupoval v souladu s platnou právní úpravou, neboť

možnost okamžitého (tj. bezodkladného) uzavření provozovny plyne z § 31 odst. 1 zákona o evidenci tržeb (to podle žalovaného plyne také z metodiky Generálního finančního ředitelství ze dne 11.7.2017). Pokud by měl žalovaný postupovat dle daňového řádu, pak by § 31 odst. 1 zákona o evidenci tržeb zcela pozbyl smyslu, neboť žalovaný by mohl přikročit k výkonu rozhodnutí o uzavření provozovny až po doručení tohoto rozhodnutí, tedy i po více než 10 dnech od jeho odeslání. Podle žalovaného „...s odkazem na ‚časovou naléhavost‘ uložení tohoto opatření daňovému subjektu je z pohledu namítaného nutné na ust. § 31 odst. 1 zákona o evidenci tržeb hledět jako na speciální právní úpravu účinnosti a vykonatelnosti rozhodnutí oproti obecné úpravě obsažené v ust. § 103 daňového řádu, a to ve smyslu kolizního pravidla ‚lex specialis derogat legi generali‘...“. Podle žalovaného lze okamžité uzavření provozovny připodobnit k exekučnímu příkazu na prodej movitých věcí, který dle § 204 odst. 3 daňového řádu lze doručit dlužníkovi až ex post.

Podle žalovaného je samozřejmostí, že rozhodnutí má být adresátovi doručeno. Protože nebylo možno rozhodnutí o uzavření provozovny doručit žalobkyni osobně dne 29.8.2017, žalovaný rozhodnutí o uzavření výškovské provozovny žalobkyně předal bezodkladně (dne 30.8.2017) k doručení poskytovateli poštovních služeb. To, že si žalobkyně převzala rozhodnutí až dne 11.9.2017, nemůže být přičítáno k tíži žalovaného.

Žalovaný tedy navrhuje, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci

Zdejší soud posuzoval nejprve to, zda je v této věci dán dostatek legitimace aktivní i pasivní podle § 82 a § 83 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), a dodržena lhůta pro podání žaloby (§ 84 s.ř.s.); teprve v případě dostatku aktivní a pasivní legitimace a dodržení lhůty se mohl zabývat dalšími podmínkami pro řízení ve věci podávanými z § 82 s.ř.s. a následně meritorním posouzením.

Aktivní legitimace (§ 82 s.ř.s.) svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu. Určující skutečností pro vyslovení závěru o existenci aktivní legitimace na straně žalobkyně je tedy fakt tvrzení přímého zkrácení na právech zásahem správního orgánu, nikoli skutečnost, že k přímému zásahu do práv žalobkyně skutečně došlo (to již je otázkou pro posouzení žaloby ve věci samé). Přímé zkrácení na právech je ze strany žalobkyně jasně tvrzeno a argumentováno. Tato podmínka řízení je tedy splněna.

Pokud jde o legitimaci pasivní, žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah. Tu je nepochybně správním orgánem žalovaný; jeho

identifikace není spornou; spornou není ani skutečnost, že jde o správní orgán. I tato podmínka řízení je tedy splněna.

Podmínkou včasnosti žaloby dle § 84 odst. 1 s.ř.s. se zdejší soud musel zabývat také předtím, než přistoupil k meritornímu posouzení žaloby; při jejím nedostatku by musela být žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. Podle § 84 odst. 1 s.ř.s. musela být žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobkyně dozvěděla o nezákonném zásahu. Nejpozději bylo možno žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy ke tvrzenému zásahu došlo. Žaloba byla podána datovou schránkou dne 30.10.2017. Nedatované rozhodnutí (z úředního záznamu č.j. 4036793/17/3000-11482-711119 ze dne 15.9.2017 soudu plyne, že rozhodnutí mělo být podepsáno dne 29.8.2017) o uzavření vyškovské provozovny žalobkyně č.j. 3896993/17/3000-11482-701864 bylo podle doručky žurnalizované ve správním spisu doručeno žalobkyni dne 11.9.2017. Nejpozději tímto doručením rozhodnutí o uzavření provozovny se tedy žalobkyně dozvěděla o tvrzeném nezákonném zásahu; ve vztahu k tomuto okamžiku je podání žaloby včasné. Žaloba by byla ostatně podána včas i v případě, kdy by žalobkyně získala zprostředkovaně povědomost o tvrzeném nezákonném zásahu již dne 31.8.2017, kdy jí zmocněná osoba (A. H.) podle protokolu č.j. 3930202/17/3000-11482-710022 nahlížela do správního spisu. V části „Průběh jednání“ je mimo jiné uvedeno: „...*dnešního dne se dostavil ke správci daně, na Finanční úřad pro Jihomoravský kraj, zástupce daňového subjektu pan A. H. za účelem nahlížení do spisu dle § 66 a § 67 DŘ týkajícího se řízení ve věci uzavření provozoven podle § 31 zákona č. 112/2016 Sb., o evidenci tržeb...*“. V části „Vyjádření zástupce daňového subjektu“ je dále uvedeno: „...*k tomu uvádím, že pokud nahlížím do spisu, podle kterého byla vydána rozhodnutí č.j. 3896965/17/3000-11482-701864 a č.j. 3896993/17/3000-11482-701864, tak tento spis musí mít řádnou evidenční značku...*“. Vyjádření zmocněnce žalobkyně tedy zdejšímu soudu indikuje, že žalobkyně mohla vědět o tvrzeném nezákonném zásahu již ke dni 31.8.2017. I pro tento případ zdejší soud dovozuje včasnost podané žaloby. Žaloba tudíž byla jistě podána ve lhůtě dle § 84 odst. 1 s.ř.s. (objektivní i subjektivní).

Za této situace se zdejší soud zabýval otázkou přípustnosti žaloby. Podle § 85 s.ř.s. je žaloba nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobkyně pouze určení, že zásah byl nezákonný. Z podané žaloby zdejšímu soudu plyne, že se žalobkyně domáhá pouze vydání deklaratorního rozhodnutí o tom, že uzavření provozovny za shora shrnutého skutkového stavu (před řádným doručením rozhodnutí žalovaného) bylo nezákonným zásahem. Otázkou jiných eventuálně v úvahu přicházejících prostředků ochrany nebo nápravy tudíž není třeba se zabývat. Žalobu v nyní posuzované věci zdejší soud pokládá za přípustnou.

Zdejší soud se tedy zaměřil na posouzení otázky, zda se v daném případě vůbec může pojmově jednat o nezákonný zásah, kterým by žalobkyně mohla být na svých právech zkrácena ve smyslu § 82 s.ř.s. Touto otázkou se však zdejší soud již musel zabývat v rámci úvah o věci samé. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 20.9.2006 ve věci sp. zn. 3 Aps 4/2005 a následně v navazující konstantní judikatuře, „...závěr o tom, zda se skutečně jednalo o nezákonný zásah, je již závěrem hmotněprávním, dle něhož je posouzena důvodnost žaloby...“. Shodně se pak vyslovil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16.12.2008 ve věci sp. zn. 8 Aps 6/2007, když uvedl, že „...posouzení, zda úkon správního orgánu může být pojmově nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením ve smyslu § 82 s.ř.s., je otázkou důvodnosti žaloby (součástí rozhodnutí ve věci samé), nikoli otázkou existence podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s....“; věcně shodně Nejvyšší správní soud judikoval i v dalších rozsudcích, např. v rozsudcích ze dne 14.2.2006 ve věci sp. zn. 1 Afs 40/2005 nebo ze dne 19.9.2007 ve věci sp. zn. 9 Aps 1/2007. Z uvedeného tedy plyne, že pokud by zdejší soud dospěl k závěru, že se vůbec pojmově nemůže jednat o zásah, který by mohl být nezákonným, nemohl by žalobu odmítnout, nejvýše by ji mohl zamítnout (jako nedůvodnou). Zdejší soud však je toho názoru, že pojmově (typově) o zásah, jenž by mohl být nezákonným ve smyslu § 82 s.ř.s., se jednat může.

Pojem zásah (ve významu § 82 s.ř.s.) není definován žádným ustanovením s.ř.s. ani ustanovením jiného právního předpisu. Zdejší soud tedy na základě obecně uznávaných a z dnešního pohledu již tradičních doktrinárních východisek (např. Hendrych, D. a kol., Správní právo, Obecná část, 5. vydání, Praha, C.H.Beck 2003, str. 178 a násl.) a předchozí rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nálezy ve věci sp. zn. I. ÚS 512/02 ze dne 20.11.2002, usnesení ve věci sp. zn. I. ÚS 422/99 ze dne 8.12.1999) a Nejvyššího správní soudu (usnesení rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 2 Afs 144/2004 ze dne 31.8.2005, rozsudky ve věcech sp. zn. 3 As 52/2003 ze dne 1.12.2004, sp. zn. 2 Aps 1/2005 ze dne 17.3.2005, sp. zn. 2 Aps 3/2004 ze dne 4.8.2005, usnesení ve věci sp. zn. 2 Afs 144/2004 ze dne 2.11.2005) vyložil pojem zásah (ve smyslu § 82 s.ř.s.) tak, že jím mohou být především aktivní úkony správních orgánů nebo jiných součástí veřejné správy v rámci výkonu veřejné moci související s výkonem správní činnosti označované jako „správní dozor“ v nejširším smyslu.

Podle přesvědčení zdejšího soudu lze z právě uvedených důvodů pod pojem zásah (ve významu § 82 s.ř.s.) jistě podřadit pochybení správního orgánu spočívající v relativně nevratném výkonu správního rozhodnutí před jeho doručení účastníku řízení, v němž bylo takové rozhodnutí vydáno, je-li doručení takového rozhodnutí zákonnou podmínkou jeho vykonatelnosti.

Zdejší soud tedy na základě podané žaloby posuzoval (pouze) otázku zákonnosti postupu žalovaného, tedy zda bylo možno uzavřít vyškovskou provozovnu

na základě rozhodnutí žalovaného č.j. 3896993/17/3000-11482-701864 dříve, než bylo toto rozhodnutí doručeno žalobkyni. Zákonnost samotného rozhodnutí o uzavření výškovské provozovny žalobkyně č.j. 3896993/17/3000-11482-701864 zdejší soud v tomto řízení posuzovat nemohl. Stejně tak bylo bez významu dokazovat k otázkám doručování obdobného rozhodnutí žalovaného do jiné provozovny žalobkyně (ve Slavkově u Brna) a reálné možnosti rozhodnutí o uzavření výškovské provozovny žalobkyně č.j. 3896993/17/3000-11482-701864 doručovat žalobkyni.

Podle § 31 odst. 1 písm. a) zákona o evidenci tržeb správní orgán nařídí okamžité uzavření provozovny, zjistí-li závažné porušení povinnosti zasílat údaje o evidované tržbě nebo vydávat účtenky. Podle § 31 odst. 3 zákona o evidenci tržeb výkon uzavření provozovny nebo pozastavení výkonu činnosti provede orgán, který opatření uložil, vyvěšením rozhodnutí o tomto opatření na vhodném a zvenčí viditelném místě u přístupového místa do provozovny. Je-li více přístupových míst do provozovny, vyvěsí se rozhodnutí u všech těchto přístupových míst.

Sporným v nyní posuzované věci je, zda § 31 odst. 1 v kombinaci s § 31 odst. 3 zákona o evidenci tržeb obsahují speciální právní úpravu doručování rozhodnutí a jeho výkonu ve vztahu k daňovému řádu, tedy zda lze přistoupit k uzavření provozovny dříve, než je rozhodnutí o uzavření provozovny doručeno daňovému subjektu, jehož provozovna je uzavírána, na základě vyvěšení rozhodnutí o tomto opatření u přístupového místa do provozovny, anebo zda se pravidlo vyplývající z § 31 odst. 1 zákona o evidenci tržeb uplatní vedle („samozřejmé“) aplikace pravidel pro doručování rozhodnutí podle daňového řádu, neboť § 31 odst. 3 zákona o evidenci tržeb neprolamuje pravidla doručování, nýbrž upravuje („pouze“) výkon rozhodnutí (po jeho předchozím „řádném“ doručení v souladu s daňovým řádem).

Gramaticky z § 31 odst. 1 v kombinaci s § 31 odst. 3 zákona o evidenci tržeb vyplývají pro případ zvlášť závažného porušení povinnosti zasílat údaje o evidované tržbě nebo vydávat účtenky dvě související pravidla: 1. legitimita opatření spočívajícího v „okamžitém“ uzavření provozovny a 2. jeho realizovatelnost vyvěšením rozhodnutí o tomto opatření. Z právě uvedeného sice přímo nevyplývá, zda možnost opatření spočívajícího v „okamžitém“ uzavření provozovny má být realizována vyvěšením rozhodnutí o tomto opatření poté, co již takové rozhodnutí bylo „řádně“ doručeno, nebo „vedle“ takového doručování (z uvedené konstrukce snad lze podle zdejšího soudu dovodit toliko to, že vyvěšení rozhodnutí v provozovně nemá být pokládáno za zvláštní formu doručení bez toho, že by „řádného“ doručení bylo třeba), jedinou logiku při použití pojmu „okamžité“ uzavření provozovny v § 31 odst. 1 zákona o evidenci tržeb však podle zdejšího soudu dává interpretace, podle níž lze přistoupit k uzavření provozovny dříve, než je rozhodnutí o uzavření provozovny „řádně“ doručeno daňovému subjektu, jehož provozovna je uzavírána, na základě vyvěšení rozhodnutí o tomto opatření u přístupového místa do provozovny.

„Okamžité“ uzavření provozovny je nepochybně významným zásahem do ústavně garantovaného práva podnikat (čl. 26 Listiny základních práv a svobod), tato možnost však podle zdejšího soudu může být poprávu vnímána coby projev legitimního zájmu státu na řádné správě daní, a tedy na ochraně veřejných rozpočtů (recentní rozsudky Soudního dvora EU ze dne 8.9.2015 ve věci C-105/14, Taricco I, a ze dne 5.12.2017 ve věci C-42/17, Taricco II). Nelze ostatně přehlédnout, že legitimita samotného uzavření provozovny, ani jeho razance („okamžité“ uzavření) nebyla zpochybňována ani v případě komplexního návrhu na zrušení zákona o evidenci tržeb, přestože kromě návrhu na zrušení celého zákona coby protiústavního bylo eventuálně navrhováno zrušení jeho vybraných ustanovení, mezi nimiž však to, jež umožňuje okamžité uzavření provozovny, uvedeno nebylo (věc Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 26/16). Ani samotný nález Ústavního soudu v této věci ze dne 15.12.2017 přímo žádné specifické pochybnosti, jež by se mohly vztahovat k ústavnosti právě § 31 zákona o evidenci tržeb, nezmiňuje, byť v bodu 122. výslovně uvádí, že tento nález nezakládá překážku rei iudicatae pro případný budoucí přezkum jednotlivých tímto návrhem nenapadených ustanovení zákona o evidenci tržeb, na druhé straně však ke zrušení § 37 odst. 1 písm. b) ve slovech „do konce patnáctého kalendářního měsíce ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona“ a písm. c) zákona o evidenci tržeb došlo uvedeným nálesem bez výslovného návrhu mířícího ke zrušení těchto ustanovení, tedy nad rámec návrhu, což Ústavní soud mohl obdobně učinit i ve vztahu k § 31 zákona o evidenci tržeb, vnímal-li by jeho protiústavnost; to Ústavní soud neučinil. Pak lze tedy z pohledu zdejšího soudu vnímat pravidla plynoucí z § 31 odst. 1 písm. a) a § 31 odst. 3 zákona o evidenci tržeb coby v ústavní rovině relativně nezpochybnitelný (přínejmenším dosud nezpochybněný), a tedy v rovině tzv. jednoduchého práva zdejším soudem rozumně aplikovatelný, výsledek legitimního zájmu státu na řádné správě daní.

Za této situace zdejší soud na jedné straně velmi dobře vnímá, že odůvodněnost míry razance zásahu do práva podnikat plynoucí z legitimacy „okamžitého“ uzavření provozovny (logicky teprve s následnou možností přezkumu oprávněnosti a důvodnosti takového zásahu v odvolacím řízení) v případě neplnění povinností podle zákona o evidenci tržeb nemůže být srovnatelná s odůvodněností stejné míry razance „okamžitého“ zásahu vyplývající kupř. z § 5 zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci, z § 7 zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, či z § 84 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, jež sledují ochranu životů či zdraví; ostatně i úroveň legislativního zpracování účinků (vykonatelnosti) právě uvedených „okamžitých“ zásahů je s úrovní legislativního zpracování účinků „okamžitého“ uzavření provozovny podle § 31 odst. 1 písm. a) a § 31 odst. 3 zákona o evidenci tržeb nesrovnatelná. Na straně druhé však zdejší soud musí respektovat fakt, že je výlučně na zákonodárce, aby své priority co do potřeby podobných „okamžitých“ zásahů vtělil do jednotlivých oblastí právní

úpravy; je to výlučně zákonodárce, kdo má posuzovat a vyvažovat potřebu ochrannou, preventivní a represivní. Zdejší soud zákonodárcem není.

Může být tedy sporu ohledně přiměřenosti využití oprávnění vyplývajícího z § 31 zákona o evidenci tržeb v konkrétní situaci (tu kupříkladu s ohledem na situaci v nyní posuzované věci, kdy – jak plyne z předloženého správního spisu – k prověřování plnění povinností při evidenci tržeb docházelo u žalobkyně již v dubnu 2017 a v červnu 2017, byť v jiné provozovně, bez „okamžitého“ zásahu v podobě uzavření provozovny, a prověřování, k němuž došlo v srpnu 2017, pak v takový „okamžitý“ zásah vyústilo), to je však otázkou přezkumu samotného rozhodnutí o uzavření provozovny, jež podstatou nyní posuzované věci není.

Ve vztahu k samotnému „okamžitému“ uzavření provozovny je třeba nutně vycházet z toho, že se jím realizuje zákonem předvídané opatření, které je třeba učinit zákonem předvídaným způsobem, tj. individuálním správním aktem (rozhodnutím). Nestanoví-li zákon o evidenci tržeb jinak, postupuje se při řízení a jiném postupu týkajícím se evidence tržeb podle daňového řádu s výjimkou přestupků (§ 33 zákona o evidenci tržeb). „Okamžité“ uzavření provozovny, jako opatření k vynucení nápravy, není institutem přestupkového práva, a proto se v nyní posuzované věci subsidiárně použije daňový řád. Ze systematického výkladu zákona o evidenci tržeb zdejšímu soudu plyne, že tento zákon obsahuje zejména hmotněprávní úpravu s tím, že v případech, kdy se procesní právní úprava v zákoně o evidenci tržeb odlišuje od procesněprávní úpravy v daňovém řádu, pak je tato odlišnost *prima vista* zřejmá a ze zákona o evidenci tržeb srozumitelně vyplývá. Tak je tomu kupříkladu u – oproti daňovému řádu – speciální úpravy podání žádosti dle § 13 zákona o evidenci tržeb. V případě „okamžitého“ uzavření provozovny žádná odlišnost ze zákona o evidenci tržeb oproti daňovému řádu nevyplývá, a tedy nařízení „okamžitého“ uzavření provozovny ve smyslu § 31 odst. 1 písm. a) zákona o evidenci tržeb musí být realizováno formou rozhodnutí podle § 101 odst. 1 daňového řádu. Podle § 101 odst. 2 daňového řádu je rozhodnutí vydané okamžikem, kdy byl učiněn úkon k jeho doručení; rozhodnutí, které se nedoručuje, je vydané okamžikem, kdy bylo podepsáno úřední osobou. Podle § 101 odst. 3 daňového řádu je příjemcem rozhodnutí ten, komu je ukládána povinnost (tu žalobkyně). Potud se tedy pravidla o doručování rozhodnutí plynoucí z daňového řádu jistě uplatní.

Jestliže však § 31 odst. 3 zákona o evidenci tržeb stanoví, že výkon uzavření provozovny ve smyslu § 31 odst. 1 písm. a) zákona o evidenci tržeb provede orgán, který opatření uložil, vyvěšením rozhodnutí o tomto opatření na vhodném a zvenčí viditelném místě u přístupového místa do provozovny, pak na pravidlo plynoucí z § 31 odst. 1 písm. a) a § 31 odst. 3 zákona o evidenci tržeb je třeba hledět jako na speciální úpravu ohledně účinků (vykonatelnosti), jež především vylučuje aplikaci § 101 odst. 5 věty druhé (podle něhož je vůči příjemci rozhodnutí účinné okamžikem jeho

oznámení) a § 103 daňového řádu. Z pravidla plynoucího z § 31 odst. 1 písm. a) a § 31 odst. 3 zákona o evidenci tržeb zdejší soud dovozuje, že „okamžité“ uzavření provozovny je spojeno s „okamžitou“ vykonatelností rozhodnutí na místě bez ohledu na děje souběžné či navazující včetně „řádného“ doručení rozhodnutí jeho adresátovi, který se na místě (v provozovně) vůbec nemusí nacházet. Použití slova „okamžité“ v souvislosti s uzavřením provozovny tedy nemíří k vyvolání oprávnění k uzavření provozovny bez toho, že by mu muselo předcházet napomenutí či upozornění na porušení právních povinností, jak žalobkyně dovozuje (podle zdejšího soudu by ani bez použití slova „okamžité“ nemuselo uzavření provozovny takové napomenutí či upozornění předcházet), nýbrž k okamžitému vyvolání účinků ve vztahu k činnosti provozovny, aniž by se adresát v provozovně nacházel.

Jestliže tedy žalovaný v nyní posuzované věci dne 29.8.2017 bezprostředně po prověřování plnění povinností při evidenci tržeb vyhotovil rozhodnutí o „okamžitém“ uzavření provozovny, které dne 29.8.2017 vyvěsil na dveřích provozovny a souběžně začal činit úkony směřující k jeho „řádnému“ doručení v souladu s daňovým řádem (dne 30.8.2017 je žalobkyni odeslal poštou a doručil je dne 11.9.2017), nepostupoval v rozporu s § 31 odst. 3 zákona o evidenci tržeb, a tedy uzavření provozovny dne 29.8.2017 bez toho, že by rozhodnutí č.j. 3896993/17/3000-11482-701864 ze dne 29.8.2017 bylo žalobkyni předtím již „řádně“ doručeno, nebylo nezákonným zásahem. Zdejší soud by sice mohl snést kritiku směrem k legislativnímu zpracování oprávnění „okamžité“ uzavřít provozovnu zvláštním opatřením ve smyslu § 31 odst. 1 písm. a) a § 31 odst. 3 zákona o evidenci tržeb, které realizaci tohoto opatření nikterak neprovazuje s povinnostmi plynoucími z daňového řádu a nestanoví jasně vztah účinků (vykonatelnosti) „okamžitého“ uzavření provozovny a doručení rozhodnutí, z něhož takové opatření plyne, přesto však musí dospět k závěru, že výklad, podle něhož § 31 odst. 3 zákona o evidenci tržeb upravuje toliko výkon již „řádně“ doručeního rozhodnutí, by nemohl odpovídat zřetelnému záměru zákonodárce a pravidlo plynoucí z § 31 odst. 1 písm. a) a § 31 odst. 3 zákona o evidenci tržeb by v případě takového výkladu zcela postrádalo rozumného smyslu; výkon rozhodnutí totiž musí v daném případě směřovat k tomu, aby provozovna byla uzavřena, nikoli k tomu, aby byl v provozovně vyvěšen jeho text po jeho „řádném“ doručení, neboť samotné vyvěšení textu již předtím „řádně“ doručeního rozhodnutí by fakticky žádný jeho výkon nepředstavovalo. Pak tedy jediným záměrem zákonodárce, který – byť neobratně – hodlal vtělit do pravidla plynoucího z § 31 odst. 1 písm. a) a § 31 odst. 3 zákona o evidenci tržeb, muselo být zajištění „okamžitého“ uzavření provozovny na místě, k němuž má dojít bezprostředně po rozhodnutí o uzavření provozovny, jež se právě materializovalo v textu rozhodnutí. To žalovaný svým postupem podle zdejšího soudu také respektoval.

Domáhá-li se tedy žalobkyně určení, že uzavření provozovny dne 29.8.2017 bez toho, že by rozhodnutí č.j. 3896993/17/3000-11482-701864 ze dne 29.8.2017 bylo

žalobkyni „řádne“ (v souladu s daňovým řádem) doručeno, bylo nezákonným zásahem, není žaloba důvodná. Ze shora uvedených důvodů tedy zdejší soud žalobu jako nedůvodnou podle § 87 odst. 3 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

O nákladech účastníků řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto ji ani nenáleží právo na náhradu nákladů, to by náleželo procesně úspěšnému, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však neshledal, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. ledna 2018

Za správnost vyhotovení:
R. L.

David Raus, v.r.
předseda senátu